

POEZIJA

Ciril Bergles

Psalmi

PSALM 1

Naj se rešujem v besedi, Gospod.
 Misel ne more ostati v gnezdu molka.
 Zadržana se spreminja v bolečino,
 ki hoče v rano.

Rije po usodi,
 Lovi svoj mračni plen.

Beseda, izgovorjena v nemirnem zraku,
 je čista in lepa, tudi takrat ko je temna
 in naznanja prihodnjo grozo.

Lepa je, ker je prosojna
 kot pihljaj vetra.
 In je neulovljiva
 v tem bežnem svetu.

Nagovarjaš me, Gospod, ob najtišji uri,
 ko so okna neba na stežaj odprta.

Govoriš mi v mehkih sapah,
 kot govori mati otroku,
 ko pije iz njenih prsi sladko mleko.

Govoriš mi besede
 Vere in Ljubezni,
 ki rešujejo žalost,
 zadržijo trenutek
 med dvema zgodbama,
 ustnice v poljubu,
 drevo v pomladnem zelenju,
 otroka, ki teče za metuljem,
 mladeniča, ki hiti za deklico,
 da bi ji dal prvi poljub.

Moja beseda je Tvoja beseda.
 Pustiš mi, da jo govori moj jezik.
 Da jo piše moja slabotna roka.
 In gre med ljudi,
 tiha in vdana
 mraku in svetlobi
 vidnega in nevidnega.

Potem sva oba v teh sapicah:
 tisti, ki me bere,
 in jaz, tih in sam.
 Oba: otrok in mož in starec.
 Oba zamaknjena v besedo.
 Oba za trenutek nesmrtna.
 Ti veš, Gospod,
 kaj lahko izmeri eno samo srce.
 In s kakšno silo se misel požene v besedo,
 kot popek v cvet, ko ga prežari drhtenje
 pomladnega vetra, polnega cvetnega prahu.

Vse hoče v besedo.
Teža kamna.
Krila ptice.
Gibljiva resničnost.
In reka senc.

Zdaj Te prosim, Gospod:
bodi blag z menoj,
ko pride tretja ura popoldne,
z viharjem, ki prinaša razdejanje misli
in konec besede.

Ti veš,
kako grenki sta
zadnja beseda
in poslednja solza.

PSALM 4

Ne daj, Gospod,
da položim roko nase.

Bil sem
na Oljski gori:
pil grenčico
iz Tvojega keliha.

Požirek
za
požirkom
in nazadnje:
razdejanje
in tišina.

Temna ptica
 kar naprej kroži
 nad menoj,
 mračna in vztrajna:
 hoče svoj plen.

A Tvoja roka,
 vsa iz luči,
 rahlja ta obroč,
 ki me duši.

Daj, da dokončam svoj beli most
 z besedami, vdanimi drobnim stvarem,
 ki si jih ustvaril. Da s čistim pogledom
 uzrem Kraj svojega potovanja.

Nočem se vrniti v kraljestvo Niča
 zaradi ene same nepremišljene kretnje.
 Zaradi enega samega mračnega trenutka.
 Zaradi rane, v kateri toži Job
 in v njej omahuje moja Vera.

Naj bo smrt samo vrnitev
 na drugo stran mojega bivanja,
 iz katere se hrani moja duša.

V tihi molitvi
 Te prosim,
 naj odidem s tega sveta
 po tvoji Milosti, čist kot otrok,
 ko ga objame sen.
 In nihče ne ve,
 od kod blaženost
 v smehljaju njegovih lic.

PSALM 14

Prebudil si me, Gospod,
 iz globokega sna.
 List papirja
 si položil predme.
 Naj napišem pesem
 o Tebi, si mi rekel.

A peti o Tebi
 pomeni peti o svoji Veri,
 pomeni govoriti Resnico.

Ker Ti nisi samostalnik,
 si glagol.

Ti nisi teorija,
 ki so si jo izmislili
 zvijačni filozofi.
 Nisi molitvenik
 z zlato obrezo.
 Ti nisi samostalnik,
 si glagol.

Ti nisi baročno svetišče
 s pozlatami,
 s porisanim stropom,
 z angelskim korom.
 Naša srca
 so Tvoja svetišča.
 Ptice pod nebom.
 Lilije na polju. Reke, ki se nazadnje
 zlijejo v ocean ...
 Ti nisi samostalnik,
 si glagol.

Ti si svoje misli
spreminjal v dejanja:
ozdravljaj bolne,
nasitil lačne,
tolažil obupane,
razžaljene ...
Ker Ti
nisi samostalnik,
si glagol.

Ti zavračaš dišeča kadila,
pisane procesije napuha,
ničevo razkazovanje vere.

Ti nas učiš prositi
za vsakdanji kruh,
odpuščati in ljubiti.
Ljubezen je edina
prava molitev.
Ker Ti
nisi samostalnik,
si glagol.

Krstili so me,
ko sem bil še
v plenice povit.
Krstili so me
in jedli in pili.
A zdaj te prosim, Gospod,
da me krstiš Ti,
sredi mojih prijateljev,
na polju
ali ob reki.
Da bom glagol
in ne samostalnik.

Gospod, ostani z nami!
 Kajti mnogi,
 ki so mislili
 tako kot Ti,
 leže zdaj pozabljeni
 na pokopališčih,
 z usti navzgor.
 A umirali so z nasmehom.
 Ker so bili glagol,
 ne samostalnik.